

Arrest

nr. 230 626 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2009 dient verzoekster een eerste aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 september 2011 wordt voormelde aanvraag onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoekster gaat hiertegen in beroep. Op 9 november 2011 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.2. Op 5 december 2011 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 19 januari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 februari 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

1.4. Op 9 augustus 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot niet inoverwegingneming.

1.5. Op 20 juni 2018 dient verzoekster een vierde aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2018 werd ingediend door :

*O(...), G(...) (...)
nationaliteit: Nigeria
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op datum van 09.12.2009 een eerste aanvraag 9bis indiende. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 05.12.2011. Op datum van 28.11.2011 werd betrokkene weerhouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). In het centrum deed zij een tweede aanvraag 9bis, die negatief werd afgesloten op 01.02.2012. Op datum van 26.03.2012 werd betrokkene vrijgesteld uit het CIB met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende een aanvraag 9ter in op 20.08.2012, die negatief werd afgesloten op 11.10.2012. Ook haar tweede aanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend op 03.07.2015, werd onontvankelijk afgesloten op 11.08.2015. Op datum van 07.01.2018 werd zij nogmaals weerhouden in een gesloten centrum maar op 17.01.2018 werd zij hieruit vrijgesteld.

Betrokkene haalt aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in hoofde van betrokkene buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in haar land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 09.12.2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 05.12.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de

omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een belangrijke medische problematiek heeft. Zij verwijst in dit kader naar twee aanvragen 9ter en ter staving van deze problematiek legt betrokkene twee medische attesten voor gedateerd op 26.06.2015 en 03.08.2012 en een verslag van een gespecialiseerd onderzoek d.d. 06.11.2014.

Betrokkene verwijst naar een verslag van haar huisdokter H(...) D(...) maar dit verslag werd niet toegevoegd aan haar aanvraag 9bis. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar beide aanvragen 9ter, gebaseerd op de hier ingeroepen medische problematiek, onontvankelijk werd afgesloten, de laatste op 11.08.2015. Na het afsluiten van de laatste aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. We stellen dus vast dat het niet duidelijk is of dit medisch element nog actueel is omdat betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren. Op het voorgelegde attest d.d. 24.06.2015 wordt vermeld dat betrokkene niet kan reizen en dat de voorziene behandelingsduur zes maanden is. We stellen echter vast dat dit attest dateert van bijna vier jaar geleden en dus niet meer actueel is. Het is aan betrokkene om haar dossier te actualiseren met de nodige bewijsstukken. Bovendien wijzen we erop haar beide aanvragen 9ter onontvankelijk werden afgesloten de aangehaalde onmogelijkheid tot reizen werd dus niet aanvaard door de bevoegde dienst. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die betrokkene zou verhinderen tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren.

Betrokkene haalt aan dat zij niet terug kan naar Nigeria omdat zij daar al bijna dertien jaar weg zou zijn en er geen belangen meer zou hebben. Zij verwijst in dit kader ook naar haar medische problematiek waarop in Nigeria een stigma zou rusten. Ter staving hiervan legt zij een artikel voor van de Wereld Gezondheidsorganisatie, een artikel uit het Turkish journal of psychiatry en een artikel uit het African Journal of reproductive health. Echter, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Nigeria, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor dat haar medische situatie tot problemen zou leiden in haar land van herkomst. Het is aan betrokkene om persoonlijke bewijzen voor te leggen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria (waar er stigma zou rusten op mensen met haar medische problematiek) is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster wenst de nadruk te leggen op haar erg ontwikkeld en uitgebouwd privéleven in België dat van een uitzonderlijk karakter zou zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoewel uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene inderdaad een privéleven opbouwde in België, merken we op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in

schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat zij niet aantoonbaar is dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en zich steeds als voorbeeldig burger gedragen zou hebben en dat er geen sprake kan zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 21.09.2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij dus een periode van dertien jaar in België zou verblijven, dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn in België, dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke integratie, dat zij zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij hier een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd zou hebben, dat zij zich zou inzetten voor de samenleving als vrijwilligster en als vertaalster bij het OCMW, dat zij een diepgelovige dame zou zijn die actief zou zijn in de kerkgemeenschap, dat zij een bijzonder contact zou hebben met de artistieke gemeenschap in Antwerpen en daarbuiten waar zij gekend en gewaardeerd zou zijn, dat zij een prominente plaats ingenomen zou hebben in het leven in Antwerpen, dat zij zou aanzien worden als een boeiend en correct persoon met een goede persoonlijkheid, dat zij een belangrijke meerwaarde zou kunnen bieden aan de Belgische samenleving, zowel economisch als cultureel en sociaal, dat zij verschillende getuigenverklaringen en handtekeningen van vrienden en kennissen voorlegt evenals een fotoportret van M. V. (...), een fotoreeks van betrokkene bij vrienden, vier deelcertificaten en inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen, een krantenartikel met foto d.d. 08.04.2017 en een vrijwilligersattest bij Filet Divers sinds 09.04.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), Artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“2. ONTVANKELIJKHEID

2.1. Formele voorwaarden

Verzoekster legt een kopie neer van haar paspoort (stuk 1) en van het bewijs van betaling van de retributie. De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

2.2. Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken

2.2.1. *Een vroegere aanvraag van verzoekster werd op 12.9.2011 ontvankelijk (doch ongegrond) verklaard, (zie stukken en administratief dossier) Het gegeven dat er een ontvankelijke aanvraag is, reeds in 2011, en toen aanvaard werd dat zij de aanvraag in België kon doen, maakt dat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden. Dit is nog des te meer het geval daar er inmiddels nog bijna zeven jaar verlopen zijn, en het evident voor verzoekster nog meer tegenaangewezen is om de aanvraag te gaan doen in Nigeria, waar zij nog langere tijd van verwijderd is geweest.*

2.2.2. *Ondergeschikt, Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.*

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen". Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen. In eerste instantie wordt gesteld dat verzoekster zo zij de aanvraag niet in België kan doen, deze zou moeten doen bij de Belgische ambassade in Nigeria. Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld. Verzoekster is sedert 2005 weg uit Nigeria of bijna 13 jaar en heeft daar geen belangen meer. Ook omwille van de ondergane medische ingreep die haar onvruchtbaar heeft gemaakt is het voor haar minstens emotioneel onmogelijk om naar Nigeria terug te keren, gezien het stigma dat in dat land rust op onvruchtbare vrouwen. Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk om haar te verplichten terug te keren naar Nigeria om daar de aanvraag te doen. De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

3. TEN GRONDE: LANGE VERBLIJFSPERIODE EN PRANGENDE HUMANITAIRE SITUATIE

3.1. Verzoekster verwijst naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanziet deze hier voor herhaald. Deze bevestigingen onmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie.

3.2. Verzoekster wijst er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het criterium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijvend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en haar medische problematiek volstaat voor de toepassing van dit criterium.

3.3. Verzoekster is in 2005 aangekomen in België en verblijft sindsdien onafgebroken op het grondgebied. In deze periode van 13 jaar was zij op diverse tijdstippen legaal in België in het kader van haar regularisatieverzoeken zowel de medische als de humanitaire. Het lange verblijf van bijna dertien jaar is op zich, minstens rekening houdend met het feit dat een groot gedeelte van die periode een legaal verblijf was, een afdoende grond om de buitengewone omstandigheden ten gronde te aanvaarden.

3.4. Verzoekster wijst op haar perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken (stukken 2 en 3) bevestigen dit onmiskenbaar. Zij beheerst het Nederlands en heeft hiervoor cursussen gevolgd. (stuk 2.11) Zij heeft een langdurige vriendschappelijke relatie met de heer E. J. (...), dramaturg Toneelhuis Antwerpen. Deze heeft in een boek een ode gebracht aan verzoekster. De uitgebreide brief van de heer J. (...) spreekt voor zich. (stuk 2.1) Zij is zeer goed geïntegreerd in het artistieke milieu en er erg gewaardeerd. Dit wordt bevestigd door onder meer de getuigenissen neergelegd onder stuk 2.8. Zij is actief in het vrijwilligerswerk onder meer bij Filet Divers en er erg gewaardeerd en gerespecteerd, (stuk 2.5) Zij is ook actief in haar kerkgemeenschap, op school, op ziekenbezoek, (stuk 2.10, fotoreeks). Zij heeft een prominente plaats ingenomen in het leven in Antwerpen wat bevestigd wordt door haar fotoportret door M. V. (...) in een fotoboek over die stad. (stuk 2.9) Zij wordt door vrienden en kennissen zowel in de 'Afrikaanse middens' als in de 'Belgische middens' aanzien als een boeiend en correct persoon met een goede persoonlijkheid, (stukken 2.4, 2.6, 2.7...) Het lange verblijf op zich, en alleszins het lange verblijf gekoppeld aan de volledige integratie zijn een afdoende reden voor regularisatie van haar verblijf. Het is duidelijk dat een persoon met dit uitgesproken profiel een belangrijke meerwaarde kan bieden aan de Belgische samenleving zowel economisch, als cultureel en sociaal. Ook dient in overweging te worden genomen dat zij na 13 jaar onzekerheid wat haar verblijf betreft 'snakt' naar een legaal verblijf en bestaanszekerheid. Ondanks de grote en lange onzekerheid heeft zij zich niet alleen op een uitgesproken wijze gehandhaafd in de samenleving, maar is zij er in belangrijke mate deel van gaan uitmaken en heeft zij ertoe bijgedragen op menselijk, cultureel en sociaal vlak. Dit zijn afdoende redenen voor regularisatie van haar verblijf.

3.5. Verzoekster wijst ook op haar medische toestand als een buitengewone omstandigheid voor een machtiging tot verblijf. Zoals vermeld werd een hysterectomie (wegname van de baarmoeder) uitgevoerd in 2014. De behandelende arts dokter Hugo D'Aes bevestigt dit gegeven en de belangrijke

impact die dit gehad heeft en nog heeft op verzoekster. Zijn besluit is heel duidelijk; hij stelt dat het een ernstig risico zou inhouden voor haar welzijn en gezondheid als zij naar Nigeria zou worden teruggezonden. Zie stuk 2.2. Verzoekster voegt ook wetenschappelijke studies bij die de stigmatisering van onvruchtbare vrouwen in Nigeria (en andere Afrikaanse landen) bevestigen. Zie stukken 2.3 en 2.12. Deze wetenschappelijke studies spreken voor zich. Ook om deze medisch-psychische redenen is de machtiging tot verblijf in België aangewezen. Alleszins gaat het om een niet te betwisten schrijnende humanitaire situatie. Dit gegeven kan niet weerlegd worden met het argument dat in dat kader een aanvraag op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet moet aangevraagd worden. De criteria van artikel 9bis en 9ter vreemdelingenwet zijn verschillend. Dit houdt in dat een ziekte, in zeker in casu een psychologische stresstoestand verbonden aan de onzekerheid bij terugkeer naar het land van herkomst, wel te weerhouden is als buitengewone omstandigheid in het kader van 9bis, ook wanneer deze mogelijk niet te weerhouden is in het kader van artikel 9ter. Overigens dient in het kader van de beoordeling van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet ook het geheel van (buitengewone) omstandigheden in acht te worden genomen. Er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig. De toestand van verzoekster betreft een schrijnende humanitaire situatie. De aanvraag is derhalve gegrond.

4. NIET VOORHANDEN ZIJN VAN UITSLUITINGSGRONDEN

4.1. Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekster enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekster heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

4.2. Manifeste en opzettelijke fraude. Verzoekster heeft in de aanvraag of in andere contacten met de overheid geen onjuiste gegevens verstrekt, noch valse of vervalste documenten aangeboden. Er kan dan ook geen sprake zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoekster.

5. BESLUIT

Om al de in voorliggend verzoekschrift uiteengezette redenen meent verzoekster in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster vraagt U dan ook haar tot verblijf in België te machtigen en haar in het bezit te stellen van de nodige verblijfsdocumenten.”

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het ontwikkelde middel identiek is aan de in de aanvraag aangehaalde elementen. Voor zover verzoekster hiermee van de Raad een eigen oordeel wenst te krijgen, wordt volgende gesteld: De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.*” Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Waar verzoekster betoogt dat haar vroegere aanvraag tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat “*het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn*”. Deze redenering is niet kennelijk onredelijk omdat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere

aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt dus rekening gehouden met verzoeksters argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd.

Verzoekster ontkent ook niet dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn, zodat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In zoverre verzoekster aanvoert dat er heden bijkomende buitengewone omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat de aanvraag ontvankelijk moet worden verklaard, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden. Zo gaat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer in op het voorgehouden jarenlang ononderbroken verblijf, doch stelt op niet kennelijk onredelijke wijze vast dat verzoekster niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden. Terwijl verzoekster een verkeerde lezing geeft van de bestreden beslissing waar zij meent dat de gemachtigde diende te motiveren waarom de haar gegeven argumenten om te stellen dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk diende te worden verklaard niet konden worden aanvaard.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede en derde onderdeel wijst verzoekster op het feit dat zij Nigeria al 13 jaar heeft verlaten en naar haar medisch problematiek. Verzoekster betoogt dat dit buitengewone omstandigheden zijn.

De gemachtigde motiveert omtrent het langdurig verblijf als volgt: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een medische problematiek heeft. Zij verwijst in dit kader naar twee aanvragen 9ter en ter staving van deze problematiek legt betrokkene twee medische attesten voor gedateerd op 26.06.2015 en 03.08.2012 en een verslag van een gespecialiseerd onderzoek dd. 06.11.2014. betrokkene verwijst naar een verslag van haar huisdokter Hugo D’aes maar dit verslag werd niet toegevoegd aan haar aanvraag 9bis. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar beide aanvragen 9ter, gebaseerd op de hier ingeroepen medische problematiek, onontvankelijk werd afgesloten, de laatste op 11.08.2015. Na het afsluiten van de laatste aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. We stellen dus vast dat het niet duidelijk is of dit medisch element nog actueel is omdat betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren. Op het voorgelegde attest dd. 24.06.2015 wordt vermeld dat betrokkene niet kan reizen en dat de voorziene behandelingsduur zes maanden is. We stellen echter vast dat dit attest dateert van bijna vier jaar geleden en dus niet meer actueel is. Het is aan betrokkene om haar dossier te actualiseren met de nodige bewijsstukken. Bovendien wijzen we erop haar beide aanvragen 9ter onontvankelijk werden afgesloten de aangehaalde onmogelijkheid tot reizen werd dus niet aanvaard door de bevoegde dienst. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die betrokkene zou verhinderen tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren. Betrokkene haalt aan dat zij niet terug kan naar Nigeria omdat zij daar al bijna dertien jaar weg zou zijn en er geen belangen meer zou hebben. Zij verwijst in dit kader ook naar haar medische problematiek waarop in Nigeria een stigma zou rusten. Ter staving hiervan legt zij een artikel uit het Turkish journal of psychiatry en een artikel uit het African Journal of reproductive health. Echter, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Nigeria, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor dat haar medische situatie tot problemen zou leiden in haar land van herkomst. Het is aan betrokkene om persoonlijke bewijzen voor te leggen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria is.”*

Verzoekster stelt dat voormelde elementen en haar medische problematiek dienen beschouwd te worden als buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen banden meer heeft in het land van herkomst, waar zij 25 jaar gewoond heeft. Wat de medisch problematiek van verzoekster betreft, heeft de gemachtigde vastgesteld dat de aanvragen overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingen negatief werden afgesloten en dat het laatst bijgebrachte medische document dateert van 24 juni 2015, dat niet actueel is. Bijgevolg kan de ingeroepen medische problematiek niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Met haar kritiek doet verzoekster geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Het tweede en derde onderdeel kunnen niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel stelt verzoekster dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. Verder uit zij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing aangaande het opgebouwde privéleven.

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt nadrukkelijk de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Aangaande haar opgebouwd privéleven in België stelt de gemachtigde vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een privéleven heeft opgebouwd in België, maar dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. De Raad merkt op dat verzoekster kritiek uit op voormelde motivering, zonder dat zij aannemelijk maakt waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst. De Raad doet gelden dat, los van het feit of het privéleven van verzoekster getuigt van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, verzoekster dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoekster kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien al haar vorige verblijfsaanvragen werden afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk). Het loutere feit dat verzoekster een privéleven heeft opgebouwd in België opent niet automatisch enig recht op verblijf en heeft daarenboven evenmin tot gevolg dat een terugkeer naar het land van herkomst buitengewoon moeilijk is.

Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster kan dus worden bijgetreden in haar standpunt dat sociale relaties in bepaalde gevallen wel degelijk onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM, zoals trouwens in de beslissing wordt bevestigd. Volgens verzoekster zou uit de beslissing geen afweging blijken. De Raad merkt echter op dat in de beslissing wordt gemotiveerd: "*Verzoekster wenst de nadruk te leggen op haar erg ontwikkeld en uitgebouwd privéleven in België dat van een uitzonderlijk karakter zou zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoewel uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene inderdaad een privéleven opbouwde in België, merken we op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.*" Het komt aan verzoekster toe concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie privé-leven uit

artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar aanvraag beriep op het feit dat het centrum van haar belangen in België ligt en dat zij een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen. Deze loutere affirmaties kunnen bezwaarlijk als uitzonderlijke sociale relaties worden beschouwd. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het vierde onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoekster dat de elementen van integratie wel een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door verzoekster in de aanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal netwerk, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de aanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. De ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van buitengewone omstandigheden. Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het vijfde onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een zesde en laatste onderdeel verwijst verzoekster naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft geen directe werking. De bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers, beide in werking getreden op 27 februari 2012. Verzoekster toont niet aan dat het desbetreffende artikel niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Het zesde onderdeel is onontvankelijk.

Wat betreft de twee *“uitsluitingsgronden”* die verzoekster vermeldt, met name openbare orde of veiligheid en manifeste en opzettelijke fraude, dient de Raad vast te stellen dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, zonder toepassing te maken van deze *“uitsluitingsgronden”*.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC